

Realizacja projektu: “Europe in the eyes of a small child”

Rozpoczynając projekt zakładaliśmy, że będziemy współpracować z różnymi europejskimi szkołami.

Jednak nasze działania ograniczyły się tylko do współpracy z dziećmi z bułgarskiego przedszkola.

Główne, nasze wspólne zadania dotyczyły wymiany wiadomości nt. kraju w którym mieszkamy, a także doszukiwaliśmy się podobieństw.

Dzieci wbrew pozorom przekonały się, że podobieństw jest więcej.

Możemy stwierdzić, że prawdziwe jest powiedzenie iż „Europa to globalna wioska”.

Realizację projektu można podzielić na kilka etapów:

1. Wzajemne poznanie się.

Bułgarscy koledzy z nauczycielką p. Yordanka.

Starsze dzieci z grupy „Słoneczka”.

Grupa „Żabki”

2. Poznajemy symbole narodowe.

Mapa Bułgarii

Flaga Bułgarii jest prostokątem podzielonym na trzy poziome pasy: biały, zielony, czerwony. Kolor biały oznacza pokój, zielony - wolność, a czerwony ofiary walk o wyzwolenie Bułgarii spod panowania tureckiego.

Godło Bułgarii

Polskie symbole doskonale znamy

3. Porównujemy stroje ludowe

4. Ludowe powiedzenia

Bułgarskie mądrości

„Język sam kości nie ma, ale potrafi kość połamać”.

„Praca to życie i zdrowie”.

„We własnym domu i ściany pomagają”.

„Bez pracy odpoczynek niesłodki”.

„Człowiek bez ojczyzny jest jak słowik bez pieśni”.

Polskie przysłowia

„Zgoda buduje, niezgoda rujnuje”.

„Nie mów drugiemu, co tobie nie miłe”.

„Cudza praca nie wzbogaca”.

„Praca od ubóstwa strzeże: kto nie sieje, nic nie zbierze”.

„Oszczędnością i pracą ludzie się bogacą”.

5. Krajobraz

Rifta - bułgarskie góry

Tatry – polskie góry

Bułgaria – Morze Czarne

Polska - Morze Bałtyckie

Sofia - stolica Bułgarii

Warszawa - stolica Polski.

6. Zwyczaje wielkanocne.

Większość Bułgarów to prawosławni. Świętowanie Wielkiej Nocy zaczyna się tydzień wcześniej w sobotę. Jest to tak zwany Lazar, Lazarowa sobota, która upamiętnia wskrzeszenie Łazarza. Tego dnia panny przywdziewają tradycyjne kolorowe stroje i rzucają się w wir tańca zwanego „buenek”, a starsze gospodynie przy dźwiękach gajdy (bułgarskiej kobzy) zachęcają je do dynamicznych skoków i głośnego stukania obcasami, bo to gwarantuje urodzaj. Lazarki obchodzą w ten sposób wszystkie domostwa. Kolejny dzień, czyli nasza Niedziela Palmowa, to tzw. Cwetnica. Zwyczaje z nią związane przypominają te, które w Polsce towarzyszyły świętowaniu nocy świętojańskiej.

Po uroczystej mszy, podczas której święci się wianki, nadchodzi czas na „kumiczeneto”. Panny idą nad wodę i kolejno wrzucają wianek, chleb lub bukiecik. Ta, której wianek porwany zostanie najszybciej przez rzekę i wypłynie jako pierwszy, zostaje... swatką pozostałych. W sobotę, kiedy my niesiemy święconkę do kościoła, Bułgarzy zanoszą do cerkwi kwiaty nazywane „bożymi bukiecikami”, którymi później ozdabiają ikony w domu.

W Wielki Czwartek maluje się jajka – podobnie jak w Grecji pierwsze jest zawsze w kolorze czerwonym, pozostałe zwykle również w odcieniach czerwieni. Malowanie jajek to bardzo ważna tradycja – przeciętna rodzina barwi nawet 100 jajek! Jedno lub kilka jajek umieszcza się w specjalnym wielkanocnym cieście.

Inaczej niż w Polsce msza odbywa się o północy w Wielką Sobotę.

Wierni stukają się przygotowanymi wcześniej jajkami i przekazują sobie nawzajem pozdrowienie: „Christos Woskrese! (Chrystus zmartwychwsta!)”. Spożywanie jajek (i stukanie się nimi) trwa nawet do 40 dni po Wielkanocy. Osoba, której jajko zostanie stłuczone jako ostatnie, będzie zdrowa i szczęśliwa. W Bułgarii Wielkanoc świętuje się niezwykle okazale – wszyscy wyprawiają w domu wielkie uczyty, na które zapraszają rodzinę i przyjaciół.

Kartki świąteczne wykonane przez dzieci z grupy „Żabki” dla bułgarskich kolegów.

7. Świat legend i baśni

1. Legenda o tym skąd w Bułgarii wziął się piękny, złoty piasek...

Dawno, dawno temu, kiedy ani Was ani mnie nie było jeszcze na świecie, na morzach i oceanach grasowały hordy dzikich piratów. Po jednej ze zwycięskich bitw na morzu, piraci zakopali na wybrzeżu Bułgarii, nieopodal Warny, ogromną ilość swych skarbów. Wśród bogactw przeważało złoto i klejnoty. Matka Natura zezłościła się na piratów i chcąc ukarać ich za pychę i wielokrotne rabunki, rozkruszyła wszystkie zakopane głęboko pod ziemią skarby. Ze złotego kruszcu powstał cudowny, złocisty piasek, który Matka Natura rozsypała na północ od Warny, tworząc szerokie piaszczyste plaże.

2. Legenda o powstaniu Bułgarii

Dawno, dawno temu, kiedy Bóg stworzył świat wezwał swojego zaufanego Anioła i nakazał mu sprawiedliwy podział ziem. Sam Bóg nie mógł się tym zająć, bo bardzo zmęczyło go dzieło stworzenia i chciał odpocząć. Anioł zabrał się ochoczo do roboty. Skrupulatnie mierzył, liczył i sprawiedliwie obdzielał ziemią poszczególne narody.

Swój kawałek świata otrzymały wszystkie ludy i plemiona. Podzielona została także Europa – Włosi dostali górzysty but, Anglicy deszczową wyspę, a Polacy pola i łąki nad Wisłą.

A gdy już Anioł skończył pracę i wszystko zostało już podzielone ujrzał Bóg samotnie stojącego człowieka i zapytał go czemu jest taki smutny. Ów człowiek odpowiedział, że nie ma gdzie pójść, bo wszystkie ziemie zostały już rozdane i dla niego nic nie zostało.

Stwórca wzruszył się losem biednego człowieka i podarował mu Bułgarię. „W sumie, miałem ją sobie zostawić, bo to najpiękniejszy kawałek Ziemi, ale weź proszę” – rzekł.

I tak oto mały skrawek ziemi, jaki zajmuje Bułgaria stał się prawdziwym rajem na Ziemi.

3. Kilka słów o bułgarskim kiwaniu głową

Kiwanie głową pochodzi z czasów, kiedy Bułgaria znajdowała się pod jarzmem tureckim. W czasach niewoli, Bułgarom zakazana była budowa cerkwi z dzwonami. Pewnego razu, kiedy mały oddział wojsk tureckich przejeżdżał przez wieś, postanowił zatrzymać się na krótki postój. Ich uwagę przyciągnęła duża obora, był to do połowy wkopany w ziemię budynek, w sumie nic szczególnego. Turcy postanowili, że wejdą, domownicy ich należycie ugoszczą i wezmą jakiegoś bydła. Jednak kiedy weszli do obory zobaczyli, że w środku znajduje się pełno ludzi (odprawiana była liturgia, obora w istocie była cerkwią), Turcy zrozumieli co się dzieje i rozpoczęli rzeź na tych, którzy próbowali się bronić. Pozostali, którzy nadal byli żywi zostali wyprowadzeni na zewnątrz, gdzie zaczęli zbierać się pozostali Turcy i mieszkańcy wsi. Kiedy oprawcy opierali na gardle Bułgara broń pytając czy przyjmuje wiarę muzułmańską i założy turban. Pierwsi, którzy byli poddani próbie przejścia, wykrzykiwali „NE” (NIE) i kiwali głową z boku na bok. Taki ruch pozbawiał ich życia. Kolejni mieszkańcy zorientowali się i kiedy jatagan znajdował się na ich gardle, kiwali głową do dołu i mówili NE. Stąd pochodzi odwrotne kiwanie (na dół na NE (nie), na boki na DA (tak). Bułgarzy zmienili sposób potakiwania głową dlatego, aby Turkom mówili DA (tak), a w istocie w sercach mówili swojemu Bogu NE (nie).

8. Zakończenie i podziękowanie dla uczestników projektu

PODZIĘKOWANIE

Dla.....

Za udział w projekcie:

„Europe in the eyes of a small child”

Serdecznie dziękuję wszystkim dzieciom, które wzięły udział w projekcie i życzę dalszych sukcesów edukacyjnych, a także powodzenia w nawiązywaniu międzynarodowych przyjaźni.

Grażyna Kobylińska